

irodalomról? Hisz épen azok, akik úgyszólván mindég az erdőt járják és legjobban megfigyelhetnék a természetet, hogy észleleteiket egyik-másik szaklapban közzétennék, még irni, olvasni sem tudnak! Nézzük a művelt nyugati államoknak erdővéd-személyzetét. Legtöbbjük már a műveltebb osztályhoz tartozik és legtöbbjük járat szaklapot. A vadászati egyleteknek csaknem mind tagjai. Hanem azután egész más szakirodalom is van ott. Az is igaz, hogy bizony azoknak nem 200—300 koronára megy fel az évi fizetésük. Kérdeztem itt nálunk egy műveltebb erdőőr: „Miért nem járat valami vadászati szaklapot? Abból mindég gyarapíthatná ismereteit“. Azt felelte: „Hja uram, csak kenyérré teljen a fizetésemből, nem szaklapra“.

Azután még csodálkozik némelyik erdőbirtokosunk, hogy mennyit áldoz vadjaiért és azok szaporodása még sem kedvező. Hát bizony az ilyenek áldozhatnak is ezeket, mégsem lesz eredménye; ha a bajt nem ott keresik, ahol az van, azután van mit hallgatni erdőtisztjeiknek, hogy nincs vad, nem törődnek semmivel. De hát az erdőtiszték sem lehetnek mindenütt. Legtöbbjük annyira el van foglalva irodai teendőivel, hogy a felügyeletre bizony kevés ideje marad. Azután meg ugyis meg van verve az az erdőtiszt az Istentől, akinek egypár ilyen tudatlan (bár olesó) erdő-vadőrje van. Ezen csak azáltal segíthetünk, ha szakképzett segéd-személyzetet alkalmazunk, természetesen megfelelő fizetéssel. — Az állam és a nagybirtokosok nagyrészt már régen belátták azt, hogy mily káros következménye van annak, ha erdész- és vadász-személyzetüknek nincs meg a kellő szakismeretök.

Szakiskolákat állítottak fel. Erdő- és vadóri vizsgákat tartanak. De hát ez nem elég, ha a kisebbek a nagyobbakat nem támogatják, illetőleg ha be nem látják azt, hogy az olyan Nuczuj-féle csósz ezelőtt 150 évvel lehet, hogy még jó volt, de ma már a modern erdészeti és vadászati tudomány mellett bizony nehezen állja meg a helyét. Hisz a korábbi századokban még készakarva sem tudtuk volna

kipusztítani a vadat, egyrészt mert bőven volt, másrészt meg az akkori fegyverek primitív voltánál fogva.

Ma meg már egy valamire való vadászterületen egy vadászaton legalább is ötször annyi vad esik el, mint ezelőtt 100—150 évvel. *Következésképp tehát gondolnunk, védnünk is kell a vadat!*

Nézzük csak meg az államnak, vagy egyik-másik nagybirtokosunknak nyugaton fekvő vadászterületeit. Szemünk-szánk eláll a tömérdek hasznos vad (úgy apró-mint nagyvad) láttára. És csodálkozunk azon, hogyan lehet ennyi vad együtt. Ott azután vannak is eredményes vadászatok. Igen ám, csak hogy ott a tulajdonos nemcsak a vadakra, hanem a vadászszemélyzetre is áldoz! Ott nem is mondják ám a vadőrök azt, hogy: „Szaladjon az ő . . . g a vad-örző után, hátha ellövi a kezemet vagy lábamat; akkor kapok egy kis végkielégítést, ha ugyan kapok s akkor mehetek koldulni!“ Ott tudják azt, hogy jövőjük biztosítva van. Végre még igen nagy baj az, hogy az erdélyrészi erdőbirtokosaink nagyon kis része ad a kártékonyak után személyzetének lődíjat. Nem is lövi az az erdő- vagy vadór meg nyáron a rókát világért sem. Mert egyrészt nem kap akkor a bőrért semmit, másrészt meg a „pátrony“ pénzbe kerül. Meghagyják télre, amikor azután a bőrért eladhatják, természetesen nem törődve azzal, hogy mily tömérdek hasznos vadat pusztít az el addig. Ezek azután a szárnyas ragadozókat (ha csak nem akad köztük olyan, aki megeszi) nem is lövik, azt tartva: *azok úgysem viszik el a vad-dísznót és özet!* Tessék azután az ilyen uradalmakkal boldogulni, pláne azoknak szomszédja lenni.

Bizony szomorú dolgok ezek. De nem olyanok, amelyeket orvosolni ne lehetne. Csak egy kis összetartás, egyetértés és bizonyos tekintetben egy kis áldozatkészség kell hozzá, egyéb semmi.

És akkor, ha erdőbirtokosaink a jelen cikket meg-szívlelésre méltónak találják, — akkor bizonyára győzni fogunk.

B.

VIZSLÁSZAT.

Ujabbán ismét többen fordultak kérdezősködéseikkel szerkesztőségünkhöz idomított vizslák s más vadászebek végett; miért is az alábbi kenneleczimeket újólag is közöljük s kérjük az érdekelteket egyenesen a megnevezettkennelekhez fordulni vadászebszükségletük kielégítése végett.

Az általunk ajánlható elsőrendű kennelek a következők: **Fónagy-féle érsekujvári kennelel.** Ebben a kennelelben minden néven nevezendő finom fajvizsla teljesen perfekt, kitűnő idomításban kapható, de kaphatók vizslakölykök is. Ezenkívül a kennelel tulajdonosa vadászati ügyekben, bármely irányban, a legszívesebben ad felvilágosításokat. Ez a kennelel idomításra ebeket nem fogad el. (Közelebbi czím: Budapest, Károlykört, „Diana-gyógyszertár“.) Szintén kitűnően képzett vadászebek kaphatók (időnként) **Storz Mátvás cs. és kir. udvari vadász gödöllői kennelelében is.** Ez a kennelel fiatal ebeket idomításra is elfogad és tacsokókat is előkészít a lyukban való munkára. Elsőrendű kennelel még nálunk a **Sétaffy-féle,** sok szép, remekül idomított vizslával (Egbell, Nyitramegye). Végül megemlítjük, hogy néhány kitűnően képzett vizslát mi is ajánlhatunk 80—100 forint árban, melyek elődjei az egykori **Lakatos-féle szegedi vizslakennelel**ből származnak. Megemlítjük még, hogy kopókat és agarakat nem ajánlhatunk, ellenben egyebekre nézve, ami a kinológia praksziséjéi: szí-

vesen szolgálunk a leg-részletesebb felvilágosításokkal és útbaigazításokkal. Laboratoriumunk pedig kimúlt kitűnő vadász-ebek egészben való preparálását, vagy pedig csak a fejnek kidolgozását csinos tablettára helyezve, emléktárgyul: szívesen elvállalja. Esetleg biológiai képeket is készít intézetünk, például anya-ebet fiaival, vagy álló vizslát foglyokkal avagy fáczánnal stb.

